

Arrest

nr. 128 386 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent geboren in de stad Jalalabad, in de provincie Nangarhar. U woonde tot uw vijf jaar in het dorp Malakzai, in het district Khewa van de provincie Nangarhar. Daarna verhuisde uw gezin naar Jalalabad. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennietische geloof aan.

U studeerde af in 1389 (2010-2011) aan de Nangarhar High School. Daarna volgde u een taal cursus engels in Jalalabad. Op 25 sambula 1388 (16 september 2011) was u aanwezig op het verlovingsfeest van een neef van u in uw dorp Malakzai. Daar knoopte u een gesprek aan met uw nicht, Nazi, tevens de zus van de verloofde. Jullie begonnen een vriendschappelijke relatie. Al snel hadden jullie het over een huwelijk. Nazi woonde in de hoofdstad Kabul en jullie families bezochten elkaar 1 keer in de drie of vier maanden. Bij dergelijke gelegenheden was het de gewoonte dat jullie elkaar vijf tot

tien minuten spraken zonder dat jullie familieleden hierbij aanwezig waren. De vader van Nazi, Jan Agha, was een broer van uw vader. Op 24 sambula 1391 (15 september 2012) vertelde uw vader u in de avond dat hij die namiddag een akkoord had gemaakt met zijn broer, Badar, dat u zich zou verloven met zijn dochter, Roma. U zei aan uw vader dat u weigerde om zich met uw nicht Roma te verloven en biechtte hem uw tot dan toe geheime relatie met Nazi op. Uw vader werd kwaad en hij zette u het huis uit. U bracht de nacht door in een moskee. De volgende dag 's morgens stak Roma zichzelf in brand en overleed nadat ze het nieuws van uw weigering had vernomen. Diezelfde dag in de namiddag trachtte Badar u aan te rijden met zijn auto toen u de moskee verliet. Ook de vader van Nazi wil u vermoorden. Uw schoonbroer, Tassal, contacteerde u op uw mobiele telefoon u en regelde uw reis opdat u Afghanistan zou kunnen ontvluchten. U ging naar het huis van een vriend van Tassal in Jalalabad en verbleef er een week. Daarna ging u naar Kabul waar u het vliegtuig nam naar Iran. U bleef 1 dag in Iran. Vervolgens ging u naar Turkije waar u ongeveer 10 dagen verbleef. Van daar uit ging u naar Griekenland waar u 35 dagen verbleef. U zette uw reisweg verder via Roemenië naar Bulgarije waar u werd gearresteerd en gedurende 40 dagen opgesloten werd. U werd gerepatriëerd naar Griekenland waar u gedurende 1 jaar werd vastgehouden. Toen u werd vrijgelaten bleef u nog anderhalve maand in Griekenland en vetrok u vervolgens via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 2 oktober 2013 aankwam. U vroeg er de volgende dag asiel aan. In Afghanistan vreest u uw beide ooms, Jan Agha en Badar.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het CGVS ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de problemen die de aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan ongeloofwaardig zijn.

Vooreerst acht het CGVS uw relatie met uw nicht Nazi ongeloofwaardig. Zo zou u een gesprek hebben aangeknoopt met uw nicht Nazi op het verlovingsfeest van haar broer terwijl uw familie daar ook aanwezig was en ze jullie zagen praten (Gehoorverslag CGVS, p. 16). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS en toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt echter dat het geen evidentie is in de Afghaanse maatschappij dat jonge mannen en vrouwen een vriendschappelijke relatie hebben buiten het huwelijk om. Jonge mannen en vrouwen die een vriendschappelijke relatie willen aanknopen moeten daartoe de toestemming hebben van hun ouders. Dat u ongemoeid met Nazi kon praten op het verlovingsfeest van haar broer is dan ook in strijd met uw verklaringen dat u ten allen tijde uw relatie met Nazi trachtte geheim te houden en dat jullie niet met elkaar spraken als jullie familieleden in dezelfde kamer waren (Gehoorverslag CGVS, p. 15). Voorts komt het bedenkelijk over dat u zich blijkbaar zonder enige problemen met Nazi kon afzonderen om de drie à vier maanden als jullie families elkaar een bezoek brachten. Dit terwijl de rest van jullie familie blijkbaar thuis was, in de keuken of buiten en jullie in jullie kamer afspraken (Gehoorverslag CGVS, p. 11). Dat jullie op dergelijke wijze konden in contact komen zonder dat jullie families hiervan op de hoogte waren staat in schril contrast met de strenge reacties die jullie families hadden toen zij vernomen van jullie relatie. Verder is het onbegrijpelijk dat u uw relatie met Nazi opbiechtte aan uw vader nadat uw vader u had voorgesteld om met Roma te trouwen. Dat u dergelijke beslissing maakte komt bedenkelijk over, aangezien u reeds weigerde om met de verloving in te stemmen. Dat u er enerzijds alles aan deed om uw relatie geheim te houden om vervolgens deze gewoon op te biechten aan uw vader is vreemd. Ook uw verklaring dat u niet dacht dat het opbiechten van uw relatie met Nazi negatieve consequenties kon hebben komt bevreemdend over, gelet op de Afghaanse context wat betreft het hebben van relaties tussen ongehuwde mannen en vrouwen (Gehoorverslag CGVS, p. 16).

Verder wordt uw asielrelaas nog gekenmerkt door de volgende onwaarschijnlijkheden, wat de geloofwaardigheid ervan onderuithaalt. Zo is de manier waarop u nog contact hield met Nazi nadat u uw relatie had opgebiecht en het huis werd uitgestuurd, bedenkelijk. Jullie hadden immers de gewoonte dat Nazi een gemiste oproep deed op uw mobiele telefoon met de mobiele telefoon van haar vader, en dat u haar vervolgens belde op die telefoon van haar vader. De vader van Nazi echter, zocht u en wou u vermoorden nadat jullie relatie was bekendgemaakt (Gehoorverslag CGVS, p. 10 en 15). Dat u bijgevolg nog contact opnam met Nazi, uitgerekend door de mobiele telefoon van de man te bellen die u naar het leven stond, komt uiterst bedenkelijk over. Ook de tijdsperiode waarin u de gebeurtenissen schetst is bijzonder kort. U schetst deze gebeurtenissen namelijk binnen een tijdsperiode van minder dan 24 uur. Zo zou Roma zich onmiddellijk na het horen van uw weigering de volgende ochtend van kant hebben gemaakt op een bijzonder gruwelijke wijze dan nog wel, met name door zich met brandstof te overgieten en zich vervolgens in brand te steken (Gehoorverslag CGVS, p. 13). Vervolgens trachtte de vader van Roma slechts enkele uren na haar zelfmoord u van de baan te rijden in Jalalabad

(Gehoorverslag CGVS, p. 13). Voorts komt het vreemd over dat u aanvankelijk tot twee maal toe verklaarde dat uw oom Badar, de vader van Roma, u verteld had dat u zijn dochter had vermoord en dat u de oorzaak was van de moord op zijn dochter (Gehoorverslag CGVS, p. 11). Geconfronteerd hiermee, paste u uw verklaringen aan en zei u dat hij u dit niet direct zei, maar dat hij zo dacht. Gevraagd hoe u wist dat hij zo dacht antwoordde u dat hij dit deed doordat hij u trachtte aan te rijden. Dit zijn echter louter veronderstellingen van uw kant (Gehoorverslag CGVS, p. 11). Tot slot is het nog bevreemdend dat u niet vroeg aan uw enige contactpersoon na uw vertrek uit het huis van uw vader, met name uw schoonbroer Tassal, hoe hij wist dat Roma zich van het leven had beroofd (Gehoorverslag CGVS, p. 13). Dat u dergelijke belangrijke informatie niet schijnt te weten komt dan ook vreemd over.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweringen betreffende uw vluchtmotieven, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het

conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, zoals gewijzigd artikel 1, § 2, van het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker verklaart het niet eens te zijn met de beoordeling van zijn asielaanvraag en vraagt om de toepassing van het voordeel van de twijfel. Hij betwist daarbij de motieven op grond waarvan tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas wordt besloten.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij voert daarbij aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen. De

verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zijn beslissing van 11 maart 2013 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers asielaanvraag ongelooftwaardig geacht op grond van de volgende motieven:

- (i) verzoekers relatie met zijn nicht N. wordt ongelooftwaardig geacht. Zo zou hij een gesprek hebben aangeknoopt met zijn nicht N. op het verloofsfeest van haar broer terwijl verzoekers familie daar ook aanwezig was en ze hen zagen praten. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat het geen evidentie is in de Afghaanse maatschappij dat jonge mannen en vrouwen een vriendschappelijke relatie hebben buiten het huwelijk om. Jonge mannen en vrouwen die een vriendschappelijke relatie willen aanknopen moeten daartoe de toestemming hebben van hun ouders. Dat verzoeker ongemoeid met N. kon praten op het verloofsfeest van haar broer is dan ook in strijd met zijn verklaringen dat hij ten allen tijde zijn relatie met N. trachtte geheim te houden en dat zij niet met elkaar spraken als hun familieleden in dezelfde kamer waren. Het is ook vreemd dat verzoeker zich blijkbaar zonder enige problemen met N. kon afzonderen om de drie à vier maanden als hun families elkaar een bezoek brachten. Dat zij op dergelijke wijze konden in contact komen zonder dat hun families hiervan op de hoogte waren staat in schril contrast met de strenge reacties van hun families toen van de relatie kennis namen. Verder is het onbegrijpelijk dat verzoeker zijn relatie met N. opbiechtte aan zijn vader nadat deze voorstelde om met R. te trouwen. Dit is vreemd, aangezien verzoeker reeds weigerde om met de verloving in te stemmen. Dat verzoeker enerzijds alles deed om de relatie geheim te houden om vervolgens deze gewoon op te biechten aan zijn vader is vreemd. Ook de verklaring dat hij niet dacht dat het opbiechten van zijn relatie met N. negatieve consequenties kon hebben komt bevreemdend over, gelet op de Afghaanse context wat betreft het hebben van relaties tussen ongehuwde mannen en vrouwen;
- (ii) verder wordt verzoekers relaas nog gekenmerkt door de volgende onwaarschijnlijkheden, die de geloofwaardigheid ervan onderuithalen. Zo is de manier waarop hij nog contact hield met N. nadat hij zijn relatie had opgebiecht en het huis werd uitgestuurd, bedenkelijk. Zij hadden immers de gewoonte dat N. een gemiste oproep deed op verzoekers mobiele telefoon met de mobiele telefoon van haar vader, en dat verzoeker haar vervolgens belde op die telefoon van haar vader. De vader van N. echter, zocht verzoeker en wou hem vermoorden nadat de relatie was bekendgemaakt. Dat verzoeker bijgevolg nog contact opnam met N., uitgerekend door de mobiele telefoon van de man te bellen die hem naar het leven stond, komt uiterst bedenkelijk over. Ook de tijdspanne waarin verzoeker de gebeurtenissen schetst is bijzonder kort. Deze gebeurtenissen zouden plaatsgevonden hebben binnen een tijdspanne van minder dan 24 uur. Zo zou R. zich onmiddellijk na het horen van verzoekers weigering de volgende ochtend van zelfmoord hebben gepleegd door zelfverbranding. Slechts enkele uren later trachtte haar vader verzoeker reeds van de baan te rijden in Jalalabad. Voorts is het vreemd dat verzoeker aanvankelijk tot tweemaal toe verklaarde dat zijn oom B., de vader van R., hem zei dat verzoeker zijn dochter had vermoord en dat hij de oorzaak was van de moord op zijn dochter. Hiermee geconfronteerd paste verzoeker zijn verklaringen aan en zei zijn oom dit niet direct zei, maar dat hij zo dacht. Gevraagd hoe verzoeker wist dat hij zo dacht antwoordde hij dat hij dit deed doordat hij verzoeker trachtte aan te rijden. Dit zijn echter louter veronderstellingen. Tot slot is het nog bevreemdend dat hij niet vroeg aan zijn enige contactpersoon na zijn vertrek uit het huis van zijn vader, met name zijn schoonbroer T., hoe hij wist dat R. zich van het leven had beroofd. Dat hij dergelijke belangrijke informatie niet schijnt te weten komt dan ook vreemd over;

Na een theoretische uiteenzetting voert verzoeker in concreto aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de recente ontwikkelingen in Afghanistan, namelijk dat er tegenwoordig iets soepeler tussen jonge mannen en vrouwen wordt omgegaan, zeker binnen families. Hij houdt voor dat de scheiding tussen jongens en meisjes bij de jongere generatie minder strikt is. Hij voert aan dat

verzoeker en zijn niet elkaar reeds eerder ontmoeten en dat de mentaliteit in Jalalabad verschilt van die in de kleinere dorpen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zich in dit opzicht beperkt tot niet gestaafde beweringen die niet overeenstemmen met de informatie die zich bevindt in het administratief dossier (*Afghanistan, Country of Origin Information for use in the asylum determination process, report from Danish Immigration Service's fact finding mission to Kabul, Afghanistan, 25 february to march 2012*, administratief dossier stuk 13, map Landeninformatie). Uit deze informatie blijkt duidelijk dat het thans nog bijzonder problematisch en levensgevaarlijk is om in Afghanistan buiten het huwelijk om, een relatie tussen man en vrouw te hebben. Van enige versoepeling is in deze informatie geen sprake. Met het louter tegenspreken van de bestreden beslissing toont verzoeker geenszins het tegendeel aan. Daarnaast is de Raad van oordeel dat verzoekers huidige beweringen in het verzoekschrift, houdende dat jongens en meisjes in Afghanistan thans soepeler met elkaar kunnen omgaan, in schril contrast staat met de reactie van zijn familie hierop. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker zich goed bewust is van het feit dat het in de Pashtoun-cultuur niet mogelijk is een verlovings te weigeren (gehoorverslag p. 16) en dat het relaties buiten het huwelijk uitgesloten zijn (gehoorverslag p. 12-13). Uit de door verzoeker geschetste context blijkt dan ook duidelijk dat de omgang tussen jongeren van verschillende geslacht in Afghanistan nog steeds problematisch is, zodat zijn niet gestaafde beweringen hierover geenszins te rijmen zijn met de vervolgingsfeiten die hij aanvoert.

Waar verzoeker aanvoert dat hij door de emotie van het moment "er uit flapte" dat hij een relatie had met N., is dit een loutere bewering die moeilijk in overeenstemming te brengen is met de context van verzoekers asielaanvraag. De Raad acht het wel degelijk bijzonder merkwaardig dat verzoeker, een twintigjarige die opgroeide binnen de Pashtoun-cultuur en derhalve in alle redelijkheid geacht kan worden de verhoudingen tussen man en vrouw binnen deze culturele context goed te kennen, zijn relatie met N. aan zijn vader zou opbiechten zonder enig besef te hebben van de consequenties. Bovendien staat dit opbiechten op gespannen voet met het feit dat verzoeker zich tot op dat ogenblik zeer bewust bleek te zijn van het feit dat hij de beweerd relatie diende geheim te houden, net uit angst voor de consequenties.

Waar verzoeker aanvoert dat hij na zijn onthullingen geen persoonlijk contact meer had met N., blijkt uit verzoekers verklaringen dat verzoeker verklaarde: "**had u contact na uw weigering met nazi? Ja, ik sprak met N. alleen 1 keer, en ik hoorde dat ze werd geslagen en gemarteld.**" (gehoorverslag p. 14) Aldus blijkt wel degelijk uitdrukkelijk, zonder dat er hier sprake kan zijn van een misverstand, dat verzoeker nogmaals met N. belde na het opbiechten van de relatie. De Raad stelt dan ook vast dat het inderdaad uiterst merkwaardig is dat verzoeker N. nog trachtte op te bellen via de gsm van haar vader, die hem naar het leven stond.

Bovendien stelt de Raad vast dat het inderdaad bijzonder merkwaardig is dat de daaropvolgende vervolgingsfeiten plots allemaal plaatsvonden binnen een tijdspanne van 24 u. R. zou zichzelf de ochtend na verzoekers weigering in brand gestoken hebben, en haar vader trachtte haar enkele uren later van de baan te rijden in Jalalabad.

De Raad is, gelet op wat voorafgaat, van oordeel dat verzoekers asielaanvraag een dermate hoge graad van onwaarschijnlijkheid vertoont, dat het niet aannemelijk kan worden geacht. De Raad bevestigt dan ook de motieven van de bestreden beslissing maakt deze tot de zijne.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het feit dat verzoekers verklaringen niet aannemelijk zijn, kunnend dezelfde elementen evenmin leiden tot het vaststellen van een risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/4 § 2 a) en b), en zal hierna het risico op ernstige schade worden nagegaan overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus beperkt verzoeker zich er *in concreto* toe te stellen dat zelfs in Jalalabad nog veel te veel geweld aanwezig is. Hij legt daartoe een persartikel neer, "*at least 18 dead in Taliban suicide attack on Jalalabad police station*", van 20 maart 2014.

In de bestreden beslissing wordt, na vooropgesteld te hebben dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal sterk verschillend is, met betrekking tot verzoekers regio van herkomst, over de veiligheidssituatie in Jalalabad geoordeeld:

"Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse.

Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Op grond van deze informatie, die zich in het administratief dossier bevindt, is de Raad van oordeel dat er wat betreft verzoeker geen risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker aanvoert dat de situatie in Jalalabad onveilig is en daarbij verwijst naar het nieuwsbericht dat hij neerlegde, stelt de Raad vast dat hieruit blijkt dat dit persbericht veeleer de hogerstaande analyse van de commissaris-generaal bevestigt. Uit lezing van het persbericht blijkt immers dat het een aanslag op een politiebureau betreft, waarbij tien politieagenten stierven, zeven taliban-aanvallers en één burger. Aldus blijkt dat de hogerstaande beoordeling, dat aanslagen worden gepleegd op overheidsgebouwen en personen verbonden aan de overheid met dit bericht overeenstemt. De Raad is dan ook van oordeel dat de beoordeling dat het geweld in Jalalabad eerder beperkt is, het aantal aanslagen en burgerslachtoffers laag,

De Raad bevestigt dan ook hogerstaande motivering op basis van specifieke en gedetailleerde informatie in het administratief dossier dat er ten aanzien van verzoeker geen risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. VERHAERT